

UZVARAS CEĻŠ

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: otrdienās, ceturtdienās un sestdienās

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes orgāns

№ 101 (1052)

Sestdien, 1957. g. 23. augustā

8. gads

Kolchozā «Padomju Latvija» sagatavots 780 tonnas skābbarības, bet kolchozā «Latgales zieds» 20 tonnas

Cik sagatavots skābbarības jūsu kolchozā?

Nedaudz palicis to izdevīgo dienu, kad vēl iespējams katrā kolchozā sagatavot tik daudz skābbarības, cik nepieciešams sabiedriskajiem lopiem ziemas periodā. Pagaidām vēl skābbarības sagatavošanai ir visas iespējas: labi saudzis skābbarībai sētais mīstrs, zaļajai masai nogatavojušas kukuruzas sējumi, var plaut arī kartupeļu lakstus un āboliņa atālu.

Tajos lauksaimniecības artelos, kur valdes, lauksaimniecības speciālisti un komplekso brigāžu brigādiēri nemītīgi rūpējas par lopu nodrošināšanu ar barību un izvērš aktīvu cīņu, lai pēc iespējas vairāk ražotu lopkopības produktu, skābbarības sagatavošana neatpaliek no citiem darbiem. Tur saprot, ka vērtīgi nokavēto laiku vairs neatgūt. Dienu no dienas paliek vēsāks, nāks rudens salnas un tad par augstvērtīgas skābbarības sagatavošanu vairs nevar būt runas.

To labi saprot un pienācīgi novērtē kolchoza «Padomju Latvija» ļaudis (valdes priekšsēdētājs b. Suchiņins, agronoms b. Vecelis). Viņi uz 20. augustu jau bija sagatavojuši 780 tonnu skābbarības, tas ir, jau vairāk kā 5 tonnas katrā govij. Zaļās masas skābēšana joprojām turpinās. Skābbarībai novākts vairāk kā 50 hektaru mīstrs, kas bija sēts šim nolūkam. Kolchozā «Padomju Latvija» nolemts ieskābēt vēl daudz āboliņa atāla, lai katrā govij sagatavotu 8-10 tonnas šīs augstvērtīgas barības.

Taču ne katrā rajona kolchozā ar skābbarības sagatavošanu tā veicas. Vesela rinda lauksaimniecības artelu neizrāda vajadzīgās rūpes par sabiedriskā ganāmpulka nodrošināšanu ar sulīgo barību ziemas periodam. Atkārtotās pagājušā gada kļūdas, kad mīstra un kukuruzas sējumi palika nenovākti, daudz zaļās masas aizgāja bojā. Tā tas bija kolchozā «1. Maijs» (priekšsēdētājs b. Bernāns), «Ziedošā vārpa» (priekšsēdētājs b. Simanovičs), Vorosiļova vārdā nosauktajā kolchozā

(priekšsēdētājs b. Agafonovs), «Latgales zieds» (priekšsēdētājs b. Bulmeistars) un dažos citos. Arī šogad te atkārtotās tas pats. Piemēram, lauksaimniecības artelos «1. Maijs» un «Ziedošā vārpa» sagatavotas tikai 90 tonnas skābbarības, bet kolchozā «Latgales zieds» — tikai 20 tonnas. Un to vēl sauc par sabiedrisko lopu apgādi ar lopbarību un rūpēm par lokopības produktu ražošanas palielināšanu! Taču šajos kolchozos katrā ir iesētas ievērojamas platības mīstra, kas paredzēts skābbarībai, bet tas netiek novākts un pāraug. Ar tādu bezatbildību pret sulīgās barības sagādi ziemai samierināties nevar. Kolchozu ļaudīm jāprasa no vadītājiem izpildīt kā pienākas savu kolektīvās saimniecības ražošanas organizatora lomu. Vai var samierināties ar to, ka Vorosiļova vārdā nosauktajā kolchozā stāv nenovākti 25 hektari skābēšanai paredzētā mīstra, bet kolchozā «Latgales zieds» no 48 hektariem skābbarībai nav novākts neviens hektars. Ko domā šo kolchozu vadītāji, kā viņi attaisnos zemo lopu produktivitāti ziemas periodā? Protams, teiks, ka trūkst sulīgās barības un nav kur to ņemt bet, lūk, tagad, kad skābbarību var sagatavot pietiekošā daudzumā, par to nedomā. Kāpēc kolchozs «Padomju Latvija» ir spējis sagatavot jau 780 tonnas skābbarības, bet «Latgales zieds» tikai 20 tonnu? Acīmredzot, tas atkarīgs no kolchozu vadības. Citādi to nevar novērtēt.

Te nu sulīgās barības sagatavošanas gaita jāņem zem stingras partijas organizāciju un ciemu padomju kontroles, īpaši tur, kur tādas trūkst, saucot pie kārtības bezatbildīgos vadītājus.

Pašreiz katrā kolchozā zaļās masas pilnīgi pietiekoši, lai skābēšanu varētu veikt bez traucējumiem un sagatavot pa 8-10 tonnas sulīgās barības uz katru slaucamu govī. Un tas ir jāveic, jo ASV mums lopkopības produkcijas ražošanā jāpānāk nevis vārdos, bet darbos.

LINKOPJI, AUGSTĀK SOCIALISTISKĀS SAGENSĪBAS KAROGU PAR ĀTRĀKU LINU NOVĀKŠANU!

Rajonā ar rokām līnu noplūkts vairāk nekā ar 18 MTS kombainiem

Līnu kombainieris b. Rubenis viens pats noplūc vairāk nekā 5 kombainieri kopā

PĀRSKATS

par līnu kombainu darbu uz š. g. 22. augustu (hektaros)

№ p.k.	Kombainieru uzvārds, vārds	Kolchoza nosaukums	Plāns	Izpilde
1.	Rubenis J.	Padomju Latvija	50	33
2.	Detkovs K.	Stajina v. n.	50	21
3.	Caune J.	Molotova v. n.	50	20
4.	Vasiļjevs A.	Kaļiņina v. n.	50	6
5.	Petrovskis A.	Čapajeva v. n.	50	14
6.	Dambītis J.	Latgales zieds	50	17
7.	Muceniķis J.	Vorosiļova v. n.	50	16
8.	Petrovs K.	Oškaina v. n.	50	16
9.	Upītis E.	Molodaja gvardija	50	15
10.	Purviņš A.	Uzvara	50	15
11.	Vaivods J.	Darba tauta	50	13
12.	Volkovs V.	Ziedošā vārpa	50	5
13.	Koļesņikovs J.	1. Maijs	50	8
14.	Vaivods J.	Molodaja gvardija	50	11
15.	Staris B.	Dzimtene	50	10
16.	Havrovs A.	Padomju Latvija	50	9
17.	Pokšāns P.	Majenkova v. n.	50	6
18.	Petrovs K.	Strauts	50	1,5
		Sarkanais karogs	50	2,5
		Draudzīgais maijs	50	3
		Gaisma	50	3

Līnu plūcamās mašīnas

1.	Vaņkova A.	Kaļiņina v. n.	50	—
2.	Vutnāns P.	Gaisma	50	12

Līni — viena no visienesīgākajām laukkopības kultūrām mūsu rajonā. Tie dod lielus naudas ienākumus kolchoziem. Šogad kolchozu līnkopji izaudzējuši bagātu līnu ražu. Tās novākšanā MTS kombainieri un kombainieri jāieņem galvenā vieta. Pēc noslēgtiem darbu līgumiem mūsu MTS no rajona kolchozos esošiem 1604 hektāriem līnu ar kombainiem

jānovāc 900 ha, tas ir vairāk kā 56 procenti. 22. augustā, šo uzdevumu MTS bija veikusi tikai par 27 procentiem. Bet kolchoziem ar saviem spēkiem (rokām) jānovāc 704 ha. Uz šo pašu dienu kolchoznieki bija novākuši 484 ha. Tie savu uzdevumu līnu laukos veikusi par 69 procentiem. Tātad redzam, ka kolchoznieki, tāpat kā iepriekšējos gados, arī šogad līnus

novāc labāk nekā MTS. Vai MTS līnu kombainieri ir iespējas strādāt labāk, veikt savu uzdevumu godam? Ir. To spilgti pierāda kombainieris J. Rubenis. Strādādam kolchozā «Padomju Latvija», viņš jau novācis 33 ha, divas trīs reizes vairāk kā lielā puse no pārējiem 17 MTS līnu kombainiem. Kā viņš to veicis? J. Rubenis labi sastrādā ar pieredzes bagāto traktoristu A. Rudzātu, kas labi vada kombainu līnu laukos. J. Rubenis plūc līnus jebkuros laika un augsnes apstākļos. Lai labāk veiktos līnu plūckšana un atpogaļošana, viņš mazliet pārveidojis atsevišķus kombaina darba mezglus. Tā, piemēram, lai labāk atpogaļotu līnu galviņas, viņš samazināja atpogaļošanas spoles zobu skaitu.

Biedra Rubena vadīto kombainu teicami apkalpo arī kolchoznieki, savlaicīgi aizvedot līnu pogaļas un kūlīšus.

MTS vadošajiem darbiniekiem b. Rubena darba metode jāievieš katrā kombainiera darbā katrā kolchozā. Tad varēs droši teikt, ka MTS savus darba līgumus ar kolchoziem līnu plūckšanā izpildīs, nodrošinās līnu pilnīgu novākšanu un savlaicīgu kvalitatīvu apstrādāšanu.

Lieli avansi

Alūksnes rajona lauksaimniecības arteli «Leņina ceļš» kolchozniekiem katru mēnesi izmaksā lielus avansus. Pēdējā mēnesī viņi saņēmuši 10 rubļus par katru izstrādes dienu. Daudzi kolchoza darba pirmindnieki saņēmuši

ievērojamas sumas. Piemēram, labākajai slaucējai Otilijai Rubenei izmaksāti 4.130 rubļi. Tikai nedaudz mazāk saņēmuši arī slaucēja Dzidra Liepiņa, Anna Stikutei, kas nobaro 165 bekoncūkas avansā izsniegti 3200 rubļi.

Jauns kolchoza stadions

Dobeles rajona lauksaimniecības artela «Brīvais ceļš» jaunieši uzbūvējuši kolchoza stadionu. Šis ir jau otrs kolchoza stadions, kas šogad ie-

rīkots Dobeles rajonā. Tagad gandrīz visiem rajona lauksaimniecības arteliem ir pašiem savas vasaras sporta bāzes.

Padomju saimniecību jaunceltnes

Padomju saimniecībā «Auce» plaši izvēršusies būvdarbi. Sešos mēnešos nodotas ekspluatācijā divas cūku kūtis un mechanizēta klēts. Uz sākta pirts, teļu kūts un otras klēts būve.

strādniekiem ceļ dzīvojamās mājas. 23 ģimenes jau iegājušas jaunajos dzīvokļos.

Padomju saimniecības

Dzīvojamās mājas, ēdnīcas, maizes ceptuvi, lopkopības fermas un citus objektus ceļ arī jaunajā padomju saimniecībā «Ukri». (LTA)

Preiļu MTS kombainieris Kazimirs Soms izpilda maiņas normas par 110 — 120 procentiem. Attēlā: K. Soms vada kombainu. S. Dapilova foto

Panāksim tuvākajos gados ASV gaļas, sviesta un piena ražošanā uz vienu iedzīvotāju

Cīņā par saistību izpildi

Nesen mūsu zemes darbaļaudis uzņēmās lielas un atbildīgas saistības, proti — panākt ASV gaļas, piena un sviesta ražošanā uz vienu iedzīvotāju.

Lūk, tad arī tagad ar divkārtēju enerģiju par šo saistību izpildi cīnās ikviens padomju pilsonis. Rūgti maldīsies tas, kas domās — nu, lai jau jaunie cīnās par šo saistību izpildi, ko tad vairs vecie. Bet dzīvē redzam, ka arī vecie nesēž rokas klēpī salikuši un negaida kad varēs kliegt „urā“, kad aizsteigsimies priekšā Amerikas Savienotajām Valstīm lopkopības produktu ražošanā uz vienu iedzīvotāju, bet gan ar raženu darbu ik dienas palīdz izpildīt saistības.

Ja agrāk šie paši sirmgalvi, saimniekojot savos nelielajos zemes gabaliņos, pat iedomāties nevarēja sacensties ar tādu atbilstīgu kapitalistisko valsti kā Ameriku, tad tagad šie gados vecākie kolchoznieki pieliek vēl visus atlikušos spēkus, lai palīdzētu, pareizi izmantojot kolchozu rīcībā nodoto zemi un tehniku, godam izpildīt augstās saistības.

Lauksaimniecības arteļa „Uzvara“ kolektīvs šogad apņēmas ražot 173 cēt pienu uz 100 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes, par ko arī sekmīgi cīnās, jo šogad jau 7 mēnešos iegūts vairāk kā 100 cēt pienu. Piena ieguves ziņā liels nopelns ir ne tikai arteļa slaucējiem, bet arī pārējiem kolchozniekiem, tai skaitā arī arteļa sirmgalviem.

Lai gan dažu šo veco darbarūku gadu skaits sniedzas pat pāri 70, tomēr reizēm solis darbā ir tikpat viegls kā vienam otram jaunietim. Jau vairāk kā 76 gadu smaga

nasta saliekusi muguru arteļa I kompleksās brigades kolchozniekam Pēterim Vingrim, tomēr b. Vingris vēl negrib sevi ieskaitīt veco kārtā un pēc iespējas piedalās sabiedriskajā darbā, kā rezultātā jau šogad izstrādājis vairāk kā 80 izstrādes dienas, kas nopelnītas pie dažādiem darbiem.

Lūk, dažs kolchoznieks pelnīti liela b. Vingra vītos grožus vai dzenauksas, kā arī laukkopji ar atzinību atsaucas par vecā meistara rūpīgi nomizotajām kārtīm un rūpīgi pagatavotajiem zārdū kokiem, kurus b. Vingris pagatavojis vairāk kā 40 gabalu.

Jeb arī — kas gan nepazīst arteļi vienu no IV kompleksās brigades labākajiem pļāvējiem Rudolfu Briedi. Lai gan šim kolchozniekam aiz muguras vairāk kā 70 gadu, tomēr vēl pļaujmašīna klausā kā pulkstenis.

Pagājušajā gadā b. Briedis izpelnījās arteļa valdes balvu par teicamo pļaušanu. Arī šogad b. Briedis nav slinkojis, jo jau nopļāvis vairāk kā 40 ha zālāju un ziemāju.

Pāri par 70 gadu sniedzas arī arteļa III kompleksās brigades kolchozniekam Kazimiram Pabērzim, bet tomēr, apskatot izstrādes dienas uzskaites lapu, mēs redzam, ka arī šis gados vecais kolchoznieks vēl spēj dienā sasiet 500—700 kūļus labības, tāpat arī dažā diēnā veicis 2—3 ha platībā kukuruzas vai kartupeļu ecēšanu.

Lūk, šo un vēl daudz citu gadus veco kolchoznieku pašreizējais darbs pierāda, ka tagad ikviens padomju pilsonis, sākot no paša jaunākā līdz pat sirmgalvim, cīnās par uzņemto saistību sekmīgu izpildi.

O. Pārups

Skolu dzīve

Katram strādājošam jaunietim — vidējo izglītību

Tuvojas 1. septembris, kad visas skolas atkal plaši atvērs savas durvis un gaišajās telpās sāksies jauns mācību darba posms. Ar 1. septembri darbu sāks arī strādnieku jaunatnes vidusskola. Jau vairākus gadus Līvānu pilsētā un tuvāko kolchozu strādājošā jaunatne pulcējas vidusskolas telpās, lai papildinātu savas zināšanas. Ļoti daudzi jaunieši vidusskolu beiguši un turpina mācīties augstākajās mācību iestādēs, citi turpina savu iemīļoto darbu un mācās neklātienē ceļā.

Visi šie jaunieši saprot, ka zināšanas viņiem palīdz darbā, ceļ viņu kulturalo līmeni, palīdz orientēties daudzos sarežģītos jautājumos, palīdz augt. Par nožēlošanu lielākā daļa mūsu jauniešu to negrib saprast. Viņi aizbildinās ar nevalū, ar to, ka ir ļoti grūti apvienot mācības ar darbu. Viņi negrib saprast to, ka, ja cilvēks nemācās, tad viņš ne tikai stāv uz vietas, bet

gan virzās atpakaļ, jo dzīvē taču milzu soļiem iet uz priekšu.

Uz šo dienu no jauna skolā pieteikušies tikai 37 cilvēki. Tas ir ļoti niecīgs skaits, salīdzinot ar to jauniešu skaitu, kuriem ir nepabeigta vidējā un pat 7 klašu izglītība. Pēdējais laiks būtu arī pārējiem jauniešiem nopietni padomāt par sava kulturalā līmeņa celšanu un nekavējoties iesaistīties strādnieku jaunatnes vidusskolas skolēnu sastāvā.

Pašlaik katru vakaru skolā notiek konsultācijas. Skolotāji: Dricis, Zieda, Valtere, Valēniece sniedz konsultācijas tiem jauniešiem, kuri šogad nodomājuši sākt mācības pēc ilgāka pārtraukuma.

Strādājošā jaunatne! Nebaidieties grūtību, apgūstiet zināšanas, jo tas, ko Jūs iegūstiet skolā, jums nāks tikai par labu.

A. Staris,
Līvānu strādnieku jaunatnes
vidusskolas mācību daļas
vadītājs

Pirms 40 gadiem

Mūsu tautas varonīgās cīņas gadi

(P. Līvdāns, Lielās Oktobra revolūcijas dalībnieks)

Šogad latviešu tauta kopā ar visām daudznacionālās Padomju valsts tautām svinīgi atzīmēs Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas četrdesmito gadadienu.

Kā neatņemama Oktobra revolūcijas sastāvdaļa ir revolūcijas sagatavošana un tās norise Krievijas nacionālajās nomalēs, tanī skaitā arī Latvijā.

Latviešu tautas priekšpulks, it sevišķi jaunatne, vienmēr bija mūsu revolucionārās kustības priekšgalā. Cīnoties plecu pie pleca kopā ar lielo krievu un citām mūsu Dzimtenes tautām par labāku darbaļaužu nākotni, latviešu tautas labākie dēli un meitas pārvarēja daudz grūtību, kopējai revolūcijas lietai ziedoja visu, pat dzīvību.

Mēs nedrīkstam aizmirst pagātnes revolucionārās tradīcijas. Tas galvenokārt jāattiecinā uz mūsu jaunatni, kura neredzēja nožēlojamo vecās iekārtas dzīvi, bet tās vidū, it sevišķi studējošās jaunatnes vidū, izplatījusies noskaņa, ka viss, kas mums šodien ir, iegūts viegli, bez mūsu tēvu, māšu un vectēvu upuriem. Tas ir nepareizi. Nedrīkst aizmirst to, ka socialisma uzcelšana un ceļš uz komunismu no mūsu tautām prasījis daudz spēku, daudz upuru.

No trauksmainajām 1917. gada dienām jau aizritējuši četri gadu desmiti, bet man atmiņā ļoti spilgti saglabājušies trīs notikumi: Februāra revolūcija Petrogradā, V. I. Leņina atgriešanās Dzimtenē 16. aprīlī un Oktobra revolūcijas dienas Līvānos.

1917. gada februārī nedaudzu dienu laikā sacēlušies revolucionāri, strādnieki un kareivji uz visiem laikiem noslaucīja satrunējušo patvaldības iekārtu. Šajās dienās man laimējās būt Petrogradā, redzēt visu pašam, pašam piedalīties Februāra revolūcijas notikumos.

Pēc Februāra revolūcijas iestājas tā sauktais divvaldības periods: Pagaidu valdība un strādnieku un zaldātu deputātu Padomes. Pagaidu valdība, kuru galvenokārt sastādīja oktobristu un kadetu partijas, nemaz nedomāja apmierināt galvenās revolucionārās tautas prasības: pārtraukt imperialistisko karu, nodrošināt visus ar maizi un zemi, zemiem dot zemi. Pagaidu valdība nodeva revolucionāro strādnieku un zaldātu kopējo lietu un slepeni veda sarunas par monarchijas atjaunošanu Krievijā, par jaunā cara Michaila Romanova iecelšanu.

Meņševiki un eseri, kas šajā laikā Pēterburgas deputātu Padomē bija vairākumā, atbalstīja Pagaidu valdību. Meņševiki un eseri, maskējoties ar revolucionārām frazēm, krāpa strādniekus, zemniekus un zaldātus. Viņi daudz ko solīja, bet neko nepildīja. Viņi gribēja tautu pārliecināt, ka viss tiks izpildīts līdzko sanāks Satversmes sapulce un visu nolēms par mieru, maizi un zemi.

Pēc Februāra revolūcijas Petrogradas rūpnīcās, fabrikās, karaspēka kazarmās bieži notika sapulces, mītiņi. Cilvēki gribēja zināt, kādus ceļus iet turpmāk, ko darīt, jo galvenie jautājumi — par mieru, maizi un zemi nebija atrisināti. Starp daudzajām partijām gāja cīņa par tautas masu uzticības iegūšanu. Es atceros tos daudzus mītiņus, kuros ar runām uzstājās boļševiku oratori. Šajos mītiņos katru reizi tika pieņemtas boļševistiskas rezolūcijas. Bet šajā laikā boļševiku oratoru bija maz — viņi vēl tikai atgriezās no cietumiem, trimdas un emigrācijas. Oratori — cīnītāji, kas apmeklēja mūsu sanāksmes, mums teica, ka neesot arī iespējams pabūt visās sanāksmēs. Turpretī meņševiki un eseri parādījās arenā tūlīt pēc Februāra revolūcijas. Viņiem, protams, bija izdevība, jo policija tos netraucēja un pēc imperialistiskā 1914.—1918. gadu kara viņi iespiedās kooperācijās, dažādās organizācijās un komitejās.

Stāvoklis valstī bija saasinājies un sarežģīts, katra partija izvirzīja savas prasības un priekšlikumus.

Aprīļa sākumā (pēc vecā stila) vēsts par Vladimira Iljiča Leņina atgriešanos ātri aplidoja visas rūpnīcas, fabrikas un zaldātu kazarmas Petrogradā. Atceros, kā leibgardes Somijas pulka marša rotai, kurā es dienēju kā ierindnieks, 16. aprīlī (pēc jaunā stila) tika dota pavēle doties uz Somijas staciju apsardzē. Kad ieradāmies stacijā, laukums bija pilns ar ļaudīm un trokšņains, skanēja revolucionāras dziesmas, kuras agrāk bija aizliegtas.

Katram, kas sagaidīja Leņinu, pie krūtīm bija piesprausta sarkana lentīte. Tāda bija paraša Petrogradā un visā valstī, kad strādnieki un zaldāti, vīrieši un sievietes kreisajā krūšī pusē nēsāja piespraustu sarkanu lentīti, kas apzīmēja brīvību.

Šinī vakarā stacijas laukumā plīvoja ļoti daudz sarkanu karogu. Starp tiem bija arī tādi, kuri tikko kā bija piestiprināti pie jauniem, vēl nekrāsotiem katiem.

Kad sadzirdējām lokomotīves svilpienu, pūlis saviļņojās, kļuva vēl trokšņaināks. Vilciens apstājās pie perona. Milzīgs ļaužu pūlis devās pie vilciena, daudziem sagaidītājiem rokās liesmoja lāpas. Un, lūk, uz bruņumašīnas parādījās neliela auguma cilvēks. Atskanēja draudzīgi saucieni: „Leņins! Vladimirs Iljičs atbraucis!“

No šīs bruņumašīnas, kura stāvēja pie Somijas stacijas, atbraukušais Leņins teica savu vēsturisko runu pēc atgriešanās Petrogradā.

Jau pagājuši vairāk kā 40 gadi kopš tā laika, kad man kopā ar Petrogradas strādniekiem, zaldātiem un matrožiem laimējās redzēt un dzirdēt lielo strādnieku vadoni. Kā šodien atceros viņa runu, kuru mēs klausījāmies ar vislielāko uzmanību. Tie bija

vienkārši, izjusti, dziļi revolucionāri vārdi. Katrā Iljiča vārdā skanēja pārliecība par drīzo socialistiskās revolūcijas uzvaru valstī. Tūkstoši darbaļaužu siržu uztvēra šos vārdus, kuri aicināja cīņai par tautas gaišāku nākotni.

Rītausmā mūsu rota atgriezās savās kazarmās Vasilevskā salā, bet Leņina tēls un viņa vārdi iespiedās man atmiņā uz visu mūžu.

Leņina aprīļa tezes un turmākie 1917. gada jūlija notikumi skaidri un saprotami apstiprināja Leņina uzņemta kursa pareizību socialistiskās revolūcijas izvešanā.

Lielā Oktobra dienas man, tāpat kā daudziem citiem jauniešiem, nācās sagaidīt regulārās armijas ierakumos Līvānos, kas šinī laikā saucās „Livengof“. Frontes līnija toreiz gāja gar Daugavu. Mūsu sarkanais karaspēks stāvēja Daugavas labajā pusē, vācieši (viņus toreiz saucām par prusakiem) — kreisajā pusē.

Pagaidu valdība gribēja nostiprināt savu stāvokli un 1917. gada vasarā nolēma karu turpināt līdz galīgai uzvarai, papildinot armiju ar jaunām marša rotām, kuras centās atvilkt no Petrogradas un aizsūtīt uz Ziemeļu un Rietumu frontēm. Bet buržuāziskā Pagaidu valdība dziļi vilās. No Petrogradas atsūtītie jaunieši, kuri bija jau revolucionāri noskaņoti, nepastiprināja armijas rindas, bet vēl vairāk veicināja armijas iziršanu.

Ļoti labi atmiņā palicis zaldātu — frontinieku noskaņojums. Viņi ne tikai pie sevis klusībā domāja, bet atklāti izteica sapulcēs, ka laiks izbeigt šo kauna pilno karu, pieprasīja Padomju varu.

Zaldātu, zemnieku un strādnieku uzstāšanās Līvānos, Preiļos, Daugavpilī un citās Latgales vietās liecināja par to, ka viņi atbalsta Petrogradas strādniekus un kopā ar tiem cīnās par mieru, maizi un zemi.

Kerenska valdības murgu plāni par uzbrukumu uzskāšanu visās frontēs un kara vešanu līdz uzvarai sabruka. Tikai Oktobra revolūcija glāba valsti, kur zaldāti un strādnieki kopā ar nabadzīgo zemniecību boļševiku partijas un tās vadona Leņina vadībā nodibināja mūsu valsti padomju varu, nodfinot mieru un atdodot zemniekiem zemi.

Četrdesmit gadu pagājuši, kopš notika Oktobra revolūcija, kura pierādīja, ka jaunais ir stiprāks. Revolūcijas vētra satricināja visu pasauli, tālu izsēdama patiesības sēklu, kuru nekas nevar nomākt.

Tur, kur agrāk, klausu laikos svilpoja vagara pātaga, kur dūmainajās rijās savas skumjās dziesmas dziedāja vergi, tagad plaukst jauna dzīve, valda brīvu ļaužu ražīgs darbs. Skan jaunas dziņas par godu komunismam.

Redaktore H. JEROFEJEVA